

*Füleki Gábor***Felfelé**

Mit számít tudástok,
ha csupán anyagi;
mit belőle kívástok,
Istent nem vallja ki.

A teljes rálátás
benne meg nem jelen,
ha nem látja, bár ás,
a kiterjedtelent.

Hajolj az anyaghoz,
de rabja ne légy;
tagadva csalatkozz:
nem pusztá cseléd.

Tudom jól, hogy ocsmány:
falás és falatás;
ám születünk – most már
tűrni kell e *csapást*.

Végül is egész jó
móka e csúf létlánc,
szabadság és béklyó,
örök anyag-fénytánc.

Előbb, ím, e Földet
olvaszd magadba,
majd föl, egyre följebb,
oldódj a magasba.

Odafent egybevész,
mi lent ezer eset,
s lelked, ha szertenéz,
megleli Istened.

Ezt, ha eléred,
a végső titok;
örök lett lényed,
az anyagi tok.

Áttűnés

Magam enyészek
nem oly sokára,
megérintett végleg
magánymadár szárnya.

Vár a Mátra öble,
buja rengeteg;
benne örökre
békét lelni meg.

Belevész alakom
a fák sűrűjébe,
elnyeli a vadon
sugárpázmás mélye.

Elillan, eloszlik,
ami tépő múlt-nyom,
lényemről lefoszlik
sok fonállá nyúlt lom.

Tisztulva, szabadon
már alig is látszom,
új létre fakodom,
társam avar, fák, domb.

S e köd-alak lassan,
félig hátrafordul,
csaknem láthatatlan...
keze intve mozdul;

Arca bölcs jóság és
legfelsőbb nyugalom;
majd végre továbblép,
s eltűnik az úton.